

HỒI THỨ BA MƯƠI BẢY

Thất Tam hử

người có gương mặt hồng hào chỉ lão nhân lùn, thốt:

—Chủ hiệu đó!

Thì ra người hồng hào là quản lý, lão nhân lùn là chủ nhân. Quản lý sang trọng hơn chủ nhân? Một sự kiện hoàn toàn trái ngược với suy tưởng của Lâm Quỳnh Cúc. Nàng không ngờ một người có tướng mạo tầm thường lại là một danh y từng được tôn xưng là Thánh Thủ Như Lai Dược Vương Gia! Nàng sửa thái độ cung kính hỏi:

—Mười cân Hà Thủ Ô trị không lành bệnh, thế phải dùng dược liệu gì trị lành?

Lão nhân bảo:

—Cô nương đưa y vào trong.

Lão đứng lên đi trước.

Lâm Quỳnh Cúc ra ngoài đỡ Nhuế Vĩ xuống ngựa dìu chàng vào, viên quản lý đưa đường vào hậu phố.

Mặt tiền phố nhỏ hẹp song phía sau rất rộng, có sân hoa, có nhà mát trang nhã vô cùng.

Viên quản lý đưa họ vào ngôi nhà mát rồi trở ra ngoài.

Lão nhân đang ngồi trên ghế nhắm mắt lại.

Lâm Quỳnh Cúc đặt Nhuế Vĩ ngồi xuống một chiếc ghế rồi đứng bên cạnh chàng.

Một phút sau, lão nhân mở mắt ra cười thốt:

—Cô nương ngồi xuống đi.

Lâm Quỳnh Cúc lắc đầu:

—Đại ca tôi mang bệnh nặng lắm, cần được chữa trị gấp, xin tiên sanh...

Lão nhân khoát tay:

—Cô nương đừng lằm. Lão phu không biết mảy may về y thuật!

Lâm Quỳnh Cúc cau mày:

—Thế tại sao tiên sanh bảo là mười cân Hà Thủ Ô cũng không trị lành?

Lão nhân đáp:

—Mặt của đại ca cô nương nám đen, đó là hiện tượng độc khí phát tác, ai trông thấy mà chẳng hiểu! Cô nương lại đòi mua Hà Thủ Ô, mà loại dược liệu này không chuyên trị độc, cho nên lão phu bảo là có bao nhiêu cân cũng không trị lành!

Lâm Quỳnh Cúc không vui hỏi:

—Vậy tiên sanh bảo tôi đưa đại ca tôi vào đây làm chi?

Lão nhân cười nhẹ:

—Có mấy y sư hợp tác với hiệu phố này, trong chốc lát họ về đến. Lão phu sẽ bảo họ xem mạch vị tiểu ca đó, phối chế một loại giải dược, cứu y.

Lâm Quỳnh Cúc lắc đầu:

—Tôi chỉ muốn nhờ tiên sanh cứu mà thôi.

Lão nhân cười hì hì:

—Lão phu đã nói, về y thuật lão phu một điểm cũng không thông thì làm gì chữa trị bệnh tình được!

Lâm Quỳnh Cúc cười lạnh:

—Một điểm không thông, tức nhiên vạn điểm thông Dược Vương Gia ời. Sao tiên sanh còn dẫu giếm?

Lão nhân biến sắc, lạnh lùng hỏi:

—Ai bảo các người đến đây?

Lâm Quỳnh Cúc đáp nhanh:

—Đại sư bá của chúng tôi!

Lão nhân trầm giọng:

—Mà người đó là ai?

Lâm Quỳnh Cúc đáp:

—Họ Lưu, tên Trung Trụ!

Lão nhân cười thốt:

—Thì ra cái lão ấy! Được rồi, đưa y đến gần đây cho lão phu xem!

Lâm Quỳnh Cúc dìu Nhuế Vĩ đến gần lão.

Lão nhân bảo:

—Chìa tay ra!

Nhuế Vĩ đưa hai bàn tay đen xì ra. Lão nhân sờ vào đó rồi lắc đầu thốt:

—Nặng lắm! Nặng lắm!

Lão lấy trong mình ra một mũi trâm bạc, chích nơi lòng bàn tay Nhuế Vĩ ngâm một phút rồi rút ra đưa lên mũi ngửi. Ngửi một lúc, lão biến sắc mặt, lắc đầu thốt:

—Lão phu đành bó tay!

Lâm Quỳnh Cúc lo sợ:

—Không có cách chi sao tiên sanh?

Lão nhân nhìn lên tường đáp:

—Độc dược trên đời không ít. Lão phu không làm sao giải trừ tất cả các loại.

Lâm Quỳnh Cúc cao giọng:

—Đại sư bá bảo rằng tiên sanh là Thánh Thủ Như Lai Dược Vương Gia, bọn tôi tìm đến nơi là được cứu liền.

Lão nhân tự lẩm nhẩm:

—Lưu đại ca ơi! Đừng giận tiểu đệ sao không cứu sư diệt của đại ca. Ai bảo hãn trúng chất độc môn của sư huynh tiểu đệ.

Lâm Quỳnh Cúc cự nự:

—Nhất định là tiên sanh cứu được. Tiên sanh phải cứu! Không cứu thì tôi làm dữ cho mà xem!

Lão nhân nổi giận, đứng lên gần từng tiếng:

—Cứu được lão phu cũng không cứu! Đi ra đi! Đi gấp!

Lâm Quỳnh Cúc cười thảm:

—Tiên sanh cố ý không cứu đại ca tôi?

Lão nhân lắc đầu:

—Không thể cứu! Dù đại sư bá cô nương có đoạn giao, lão phu cũng không làm sao hơn được.

Lâm Quỳnh Cúc như phát điên, bật cười ha hả:

—Tại sao?

Lão nhân khoát tay:

—Đi đi! Đi gấp! Hối nhiều vô ích! Lão phu nói không cứu là không cứu. Đại ca của cô nương chỉ còn sống được ba hôm nữa thôi. Hãy đi gấp tìm người khác chữa trị, nếu không thì không kịp đấy.

“Lão nói là phải thật.” Lâm Quỳnh Cúc nghĩ như vậy, nàng còn sống sót mà làm gì nữa? Nàng rít lên:

—Thế thì ông giết tôi đi! Giết tôi chết trước đại ca tôi!

Không cần thủ, nàng để lộ mọi môn hộ, vung tay đánh tới như một người thường, đánh liều lĩnh. Nếu lão nhân hoàn thủ là nàng chết ngay.

Lão nhân hất tay hữu gạt chưởng nàng văng ra ngoài, vươn tay tả ra chỉ một ngón định điểm vào yếu huyệt của nàng. Nhưng chẳng hiểu sao, tay ra nửa đà lão thu về.

Lâm Quỳnh Cúc nào biết mình vừa thoát chết. Nàng đánh hụt lại đánh tiếp. Lần này lão nhân điểm vào huyệt tả của nàng. Nàng ngã xuống miệng vẫn tru tréo.

Nhuế Vĩ chứng kiến sự việc ngay từ lúc đầu. Chàng đứng lên, từ từ bước từng bước đến cạnh Lâm Quỳnh Cúc, cúi xuống ôm nàng rồi từ từ bước đi.

Lão nhân gọi:

—Ngưng cử động! Buông nàng xuống!

Nhuế Vĩ cứ bước đi.

Lão nhân lại gọi:

—Người cử động độc phát mau, chết liền đấy, không đợi đến ba hôm nữa đâu!

Lâm Quỳnh Cúc nghe lão nhân nói thế càng mừng. Nàng đang muốn chết, nếu Nhuế Vĩ phải chết thì đúng là chết có đôi. Nàng ép sát vào lòng Nhuế Vĩ chờ chết.

Nhuế Vĩ quay đầu lại đáp:

—Đa tạ tiền bối chiếu cố!

Chàng giữ lễ độ, nhưng lại là thứ lễ độ lạnh lùng.

Chàng đi luôn.

Mỗi bước chân là mỗi khó khăn, dường như từ phía sau ra đến cửa phố dài bằng chí Nam lên cực Bắc.

Vừa ra đến cửa chàng bỗng nghe nhiều người reo lên:

—A ha! Thất Tâm Nữ! Thất Tâm Nữ! Ai muốn xem cứ lại đây xem!

Nhuế Vĩ lấy làm lạ tự hỏi: “Thất Tâm Nữ là cái gì? Có người mất tim được sao? Mất thì sống làm sao được?”

Một đoàn người vây quanh Thất Tâm Nữ từ từ tiến tới.

Lão nhân từ trong hiệu thuốc chạy đến bên lưng Nhuế Vĩ thốt:

—Lão phu không trị được độc chứng cho người, song có thể cầm chân độc tánh phát tác trong vòng một tháng. Trong thời gian đó, người đi tìm người khác cứu chữa cho!

Nhuế Vĩ không quay đầu lại, lạnh lùng đáp:

—Đa tạ tiền bối!

Chàng nhìn ra phía trước, không màng đến lão nhân phía sau.

Đoàn người dần dần tiến tới, dồn luôn Thất Tâm Nữ theo. Bên ngoài reo:

—A ha! Thất Tâm Nữ! Ai muốn xem lại đây mà xem!

Bên trong, nữ nhân kêu lên:

—Tâm của ta! Tâm của ta! Ở đâu? Ở đâu?

Thinh âm rất quen đối với Nhuế Vĩ. Chàng tự hỏi: “Nàng là ai? Là ai?”

Lão nhân ở phía sau thốt:

—Đại sư bá của người là lão hữu của lão phu! Lão phu không thể không chiếu cố đến người! Hãy theo lão phu trở vào nhà!

Nhuế Vĩ vờ không nghe.

Bỗng vòng người bao quanh nữ nhân rú lên kinh hãi rồi phân tán gấp.

Một người chạy vào về phía Nhuế Vĩ sắp đâm sầm vào chàng. Lão nhân sợ gã chạm chàng sẽ ngã, vội lướt tới chụp gã. Nhìn nơi cổ gã, lão vụt kêu lên:

—«Ngưu Mao Thiên Vương Châm»?

Một mũi châm nhỏ như lông trâu cắm nơi cổ gã.

Nhuế Vĩ giật mình. Lúc đó người bao quanh tản mát hết. Chàng thấy rõ nữ nhân đang loạng choạng bước đi.

Nàng vừa đi vừa kêu:

—Tâm của ta! Tâm của ta! Ở đâu?

Nàng vận y phục lam lũ quá.

Nhuế Vĩ nhìn kỹ bất giác kêu lên:

—Nàng! Nàng!

Chàng ngã xuống.

---- o0o ----